

ACC. N:R M. 13927: 1-11.

Landskap: Skåne Upptecknare: Bernt Larsson, Glimåkra
Härad: Ö. Göinge Berättare: Linn Olsson
Socken: Glimåkra Berättarens yrke: Torpars
Uppteckningsår: 1955 Född år 1858 i Romperöd, Glimåkra

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Spöckerier. s. 1-5.
Klaka. s. 6-10.
Anders Hansson. s. 10-11.
i Hallaryd.

LUF 81.

Spåke. Detta berättades av min far.
Det hände, när han tjänade dräng i
Tranerik, Glimåkra. En mångår lugn
kväll, med litet nypåttur inö, far
gick in i stallet för att hämta ut
hästarna till nattning, och när han
kom ut till brunnen började hästarna
spräta och vräta sig på bakbenen
och ville springa in väg. Och då
far såg bortat gårdan, han står in
upp och ursäänd kittel gående över
gårdan (så såg det ut). Far släppte
in hästarna så fort han kunde
gick in bort ut gårdan där han
satt spåket men inte en ett spår
i män syntes till. Vad såg hästarna
och vad såg far det blev aldrig
uppdagat.

Fri uppt.
1.

Far trodde aldrig på spåker, och
om yulen samma år skulle det vara
guldagill till Brungts i Ekbräd, alla papper
och flichor vara bjudna men far
hade inte fått sin inbjudan, och då
tänkte far, (ty han visste att allra^{stämman}
vara rädda för spåke) att han skulle
bliva spåke en gång. Stora vägen
vägades de inte gå ty vid Bramms
läck fann ett spåke som folk trodde
var ett stort min, benämd Bramms
Go (min) Gårn var frusen och då
valde den vägen men far tog på
en stor färdskinnspäll med uller
utåt och så en hant tändstickor
och gick före ner till gårn, när
han lärde den komma tänd
han såg på ett par tändstickor

med litet mellanrum, och när han
stod några gånger, hörde han att
de sade att vi får öfver våra vägen
men då var på järn stäm står på
när de såg samma lysr här, vänta
skala råttskapet och gånga hen igen
Men på gårde ett järn på värsiden
att finna gräbet vid Brannstätt
men hittade inget här heller.
Gä talades det om gasta klass,
En kväll då var varit hemma i
ett färädraken i Rampröd,
blev det märkt, så han skulle kända
hen, och när han kom in i
märka skogen fick han se ett
gus brinna ett stycke från vägen,
han trodde först att det stod någon
där med en lykta i handen.

ACC. N:R M. 13927: 4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

så han ropade, men fick inget svar
så hand han hästen, och gick in
i skogen, bort till guset, men inget
farligt märkte han, så väntade han
ut handen och händer gick dit
det var kallt, det var en gammal
smalblått som alltså guset.

En kväll så far och mor varit
borta på köpurer på en gränna
det var mycket och lär må och
alldeles märkt när som ginge
hem, när de komma nästan hem
märkte far att han sparkade till
något mjukt, gånge efter ansan, så
när de komma hem gick far in
efter en lyfta far att se om det
varit något, det var en kanna
som far sparkat till, den sprang

4.

ACC. N:R M. 13927:5.

under lofan och stannade länge
där. Så var även detta spöket
upplarat

Den som är märkvärd är
spöket överallt.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

5.

ACC. N:R M. 13927:6,

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Fri. uppt.
/.

Trolltugg. Ett par hundra meter norr
om Lars Torps hustru en grann
Garl Nilsson (E. Sallingsen) De vara
båda torpare under Per Johanson i
Ekvint Glimska Garl hade ett litet
torp men hade alltid 2 stora fina
kar på de små jordbitarna. Hans
hade ord om sig att kunna sätta
gubbdam på djur. En kväll så så
och Per Johanson stodo och tittade på
en buk fina smaggrisar som Per
Johanson skulle iväg med tidigt
dagen efter, kom Garl Nilsson
askia in i minuten, lita i äg in
Per Johanson med blida ögon,
men ville ingenting säga, Garl
berörde grisarna och klappade
ett par av dem, sedan gick de ut

På morgonen när Per Johansson kom
ut i mornstian, låg där två ou grissarna
löda, och det var nog de Earl hade
klappat. Min dars har blivit yuba
gång på gång de mjälback ingen-
ting om de än vara nykalvade.
Häret stod rakt ut på dem, som om
de frust om det än var mitt på
sommaren. De mjälbackarna som
de lämnade från sig gav åt kattarna
men de blev även som yuba
på samma sätt, de röbades som med
dyselstärk (Tuffen är ett par Persiska
blanor) med de dag.
För såldes en yub på till en
tjuren i Tackare på vilken, att
om han blev sjuk skulle han
ha 40 kr på den. Det blev den

ACC. N:R M. 13927:8.

härsta ha som som den Tarparrin
haft. En annan gång, vintern 1901, var
det en ha som blev sjuk igen, han
slutade med att äta. och kunde inte
vara sig så han lagt sig. Då berättade jag
jag för att gå den över 3 mil långa
vägen till Snoder? Hansson i Småland
blockar. 3 på morgonen var han färdig
för den långa resan, han tog ett svart
brännin med sig för att bjuda Snoder
på stämman han kom dit han Snoder ut
och bjöd honom iitta och vila sig,
Snoder gick in i ett annat rum
och efter en stund kom han ut även
lämnade en flaska medicin och sade
gå nu hem och ge barn detta, och
om du har något från påsar ut
du lagt dig så gå inte ut.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

3.

L 119 81

ACC. N:R M. 13927:9.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

4.

Jag skit är inte bra. För vilken byrå
ändare på en sup, du bekände det
bättre än jag, så gick änders sin
väg. När jag kom hem runt på
kvällen gick han ut och gav sin
mediciner sedan gick han in och
lade sig, men vid 3 tiden på
morgonen vaknade han vid
ett jästärligt dån från köttallet,
och han gick ut, han stod och
tuggade och ingenting annat märktes
för gick så in och lade sig. När han
sedan vaknade på morgonen var
hela bakken och överlippan i ett enda
utslag en enda tjock rusa. Ett par
år efter så jag gick i skolan fick
jag ett lika stort utslag, som var
fullständigt lika det för haft.

den morgon då hon blev frisk.
En dag mötte jag Lärkeblagan som
som bakade påstår jag hälsade
innan vi riktigt möttes, men hon
svarade inte men då hon var
mitt jär mig upstade hon mig 3
gångar mitt i ansiktet, och så
sade hon nu gör det snart
bort. Med hjälp av vaxlin
kunde jag lösa ett stycke i
sänder det var lärarinnan som
ordinerade den salvan Brugla
Lund som i Häggryda Glimåkra i östra
Sunderlunds församling men innan de östra
kennifrån sade Brugla jag vet inte
vad jag skall ha den skitgalten
att göra. När som hon dit sade
Sunder till Brugla - Denna skif-

gubben kan inte hjälpa någon
så det är bäst ni åter hem igen.
Anders Hansson dag ~~per~~ annandag
jul 1902 då den våra stämman var
Erl Stellan dag 1903, husat stad
hvar i flera år och talade
om att det spåbäck står, nästan
var rätt, för det då att underlägga
om ni barnunge som kunde
var skulväg alldeles särli punkt,
att ni varit närbrädda, men
något spåke säga ni aldrig.

Detta är uppluckrat skrivit efter min
Fader, En del har jag själv uppluckat.